

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4610/21
20.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јасне Беловић, председника већа, Иде Никитовић и Олге Арсовић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Александар Павловић, адвокат из Београда, ул. Кнеза Милоша бр. 79, против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Љубомир Ивановић, адвокат из Београда, ул. Ломина бр. 17, ради дуга, одлучујући о жалби тужене изјављене против пресуде Другог основног суда у Београду П 4589/18 од 21.04.2021. године, у седници већа одржаној дана 20.10.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 4589/18 од 21.04.2021. године, у ставу првом и делу другог става изреке којим је тужена обавезана да тужили исплати законску затезну камату на износ од 6.670 евра почев од 16.12.2017. године до 15.03.2021. године у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Другог основног суда у Београду П 4589/18 од 21.04.2021. године у преосталом делу става другог изреке тако што се **ОДБИЈА** тужбени захтев за исплату законске затезне камате на износ од 30 евра почев од почев од 16.12.2017. године до 15.03.2021. године у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, као неоснован.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима садржано у ставу трећем изреке пресуде Другог основног суда у Београду П 4589/18 од 21.04.2021. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена ББ из ..., да тужили АА из ..., на име трошкова парничног поступка исплати износ од 148.074,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, у року од 15 дана од пријема пресуде.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 4589/18 од 21.04.2021. године, ставом првим изреке, констатовано је да је тужба тужиље повучена и то за износ главног дуга од 6.700 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље, па је обавезана тужена да тужиљи исплати законску затезну камату по Закону о затезној камати на износ главнице од 6.700 евра почев од 16.12.2017. године до 15.03.2021. године, као дана исплате главнице, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 155.799,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде па до исплате.

Против наведене пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу побијајући је у целости из свих законом прописаних разлога. Трошкове поступка је тражила и определила.

Тужиља је поднела одговор на жалбу тужене. Трошкове поступка је тражила и определила.

Испитујући правилност побијане пресуде у складу са одредбом члана 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, са изменама и допунама), другостепени суд је оценио да је жалба тужене делимично основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1-3, 5, 7 и 9 ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности, а супротно наводима жалбе тужене ни она из тачке 12 истог става јер је изрека пресуде јасна и јер пресуда садржи јасне и непротивречне разлоге о свим битним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су закључиле уговор о размени непокретности 15.12.2015. године, на основу ког су се сагласиле да замене власништва над непокретностима и то тако да тужиља добије искључиво право својине на једнособном стану бр. 34, површине 44м², који се налази у ... у улици ..., а тужена искључиво право својине на кући површине од 122м² која се налази у ..., у улици ..., као и 3/6 идеалног дела кат.парц.бр... на којој се кућа налази. Поред тога, странке су се сагласиле да тужена доплати разлику у вредности размењених непокретности у износу од 10.000 евра и да се исплата тог износа изврши у року од две године од дана потписивања уговора. Тај рок је истекао дана 15.12.2017.године и померања тог рока за неки каснији датум није било. Износ од 3.300 евра тужена је исплатила у јануару 2016. године, а у току трајања овог поступка, дана 15.03.2021.године исплатила је и износ од 6.670 евра,

На овако утврђено чињенично стање, које је према оцени другостепеног суда правилно и потпуно утврђено на основу оцене изведених доказа, првостепени суд је правилном применом материјалног права, одредбе члана 277 став 1 и 324 став 1 ЗОО,

закључио да тужиљи припада право на исплату затезне камате на износ од 6.670 евра за период од 16.12.2017. године, као дана падања у доцњу до исплате, дана 15.03.2021.године. За такав закључак и одлуку у том делу првостепени суд је дао јасне и довољне разлоге које у поступку жалбене контроле у потпуности прихвата и другостепени суд.

Правилност побијане пресуде није доведена у сумњу жалбеним наводима тужене.

Неосновано се жалбом тужене оспорава оцена изведених доказа, а са тим у вези и утврђено чињенично стање које се тиче договореног рока исплате износа од 10.000 евра. Наиме, одредбом члана 8 ЗПП прописано је да суд, по свом уверењу, одлучује које ће чињенице узети као доказане, а на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног доказног поступка. О томе које чињенице сматра утврђеним и на основу којих доказа одлучује суд на основу сопственог уверења.

У конкретном случају, првостепени суд је ценећи све изведене доказе, како писане доказе тако и исказе сведока и парничних странака, дао управо такву њихову анализу, односно оцену која садржи уверљива и логична објашњења зашто у погледу одлучних чињеница које се тичу договора око времена исплате разлике у вредности размењених непокретности у износу од 10.000 евра, у потпуности поклања веру тужиљи, као и исказу сведока ВВ, а не туженој и сведоцима ГГ и ДД у делу који се односе на постојање, односно непостојање писаног договора о продужењу рока за исплату. Првостепени суд је, супротно наводима жалбе тужене, дао јасне разлоге о значају сваког од изведених доказа, те чињеницама које из њих произилазе и које представљају чињенични основ за закључак на коме је побијана пресуда заснована. Ово посебно у одсуству јасног, логичног и прихватљивог разлога зашто би тужена, како је у исказу навела, са оцем тужиље (који није био тужиљин пуномоћник при закључењу уговора о размени непокретности, нити је у поступку понуђен доказ да је у било којој фази преговора био овлашћен да предузима било које радње у име и за рачун тужиље) а не са тужиљом уговорала продужетак рока исплате износа од 10.000 евра. Таквим разлогом се не може сматрати претпоставка да је отац тужиље за то имао тужиљино овлашћење, на шта је тужена у исказу указала.

У складу са тако датом оценом свих изведених доказа правилан је и чињенично правни закључак првостепеног суда да на износ плаћеног дуга тужена има обавезу плаћања камате за период од дана када је пала у доцњу до коначне исплате главног дуга. С обзиром на утврђене чињенице неоснован је жалбени навод да је првостепени суд погрешно утврдио почетак каматног тока, а код чињенице да је тужба поднета 29.03.2018.године неоснован је и жалбени навод да првостепени суд није ценио чињеницу да тужена није дала повода за тужбу, односно да је тужба преурањена.

У одсуству доказа да је одређеног дана тужена непосредно тужиљи као страни са којом је била у уговорном односу нудила исплату утуженог главног дуга те доказа да је тако понуђену исплату тужиља одбила да прими или такво испуњење спречила, супротно наводима жалбе, нема услова за примену члана 325 ЗОО и правила о

поверилачкој доцњи.

Без утицаја су жалбени наводи тужене да првостепени суд није извршио увид у примерак уговора о размени непокретности који се налази у катастру, с обзиром да било какве измене договореног између странака, чак и када би биле констатоване на том примерку уговора, нису релевантне уколико су, како тужена тврди, учињене са оцем тужиље који није учесник спорног материјалноправног односа.

Основано се жалбом тужене указује да тужиљи не припада право на исплату затезне камате на износ од 30 евра, за који износ је мање од укупног дуга и првобитно утуженог потраживања (2.700 евра) тужена извршила исплату дана 15.03.2021.године. У овом делу првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право, о чему у поступку жалбене контроле апелациони суд пази по службеној дужности.

Наиме, према правилима из одредбе члана 277 и 279 ЗОО затезна камата тече док постоји главна обавеза и пошто представља акцесорно потраживање и као такво прати главно потраживање самостално је утужива тек уколико је главни дуг измирен. У конкретном случају, тужба за исплату износа од 2.700 евра је повучена, тужена је извршила исплату износа од 2.670 евра. Дакле, главно потраживање више није предмет тужбе, а од укупног дуга 2.700 евра тужена је исплатила 2.670 евра, на који начин, с обзиром на све наведено, тужиља нема право на исплату затезне камате на износ од 30 евра.

Нису основани наводи жалбе којим тужена оспорава решење о повлачењу тужбе за исплату главног дуга. Према стању у списима, са повлачењем тужбе у том делу тужена је упозната из речи пуномоћника тужиље са рочишта од 21.04.2021.године и предајом поднеска са изјавом о повлачењу на истом рочишту. Повлачењу тужбе се није противила, није тражила рок да се изјасни о томе и евидентно се сагласила да се на наведеном рочишту главна расправа закључи. Када се има у виду да ни сама жалба не садржи изјаву која би имала значај противљења повлачењу тужбе, односно изричит навод да је тужена заправо хтела да се и о том делу тужбеног захтева донесе мериторна одлука испоставља се да је решење садржано у ставу првом изреке побијане пресуде, којим је констатовано да је тужба повучена у делу за износ главног дуга од 6.700 евра повучена, правилно.

На основу изнетог, применом одредбе члана 390 ЗПП одлучено је као у ставу првом, а применом одредбе члана 394 тачка 4 ЗПП као у ставу другом изреке.

Одлуку о трошковима поступка тужена основано оспорава утолико што је првостепени суд тужиљи без основа признао право на накнаду трошкова за приступ адвоката на једно неодржано рочиште у износу од 7.125,00 динара. Ради се, наиме, о рочишту од 19.03.2020.године које, како произлази из службене белешке, није одржано због проглашења ванредног стања у Републици Србији и на које нико, па ни пуномоћник тужиље није приступио. Стога, с обзиром на стање у списима тужиљи уместо досуђеног износа припада право на накнаду трошкова у износу од 148.074,00 динара. Како тужена није признала тужбени захтев то је жалбени навод којим

правилност одлуке о трошковима оспорава с позивом на одредбу члана 156 ЗПП лишен сваког основа.

С обзиром да је тужена са жалбом успела у сразмерно незнатном делу и да трошкови састава одговора на жалбу нису били нужни, на основу одредбе члана 165 ЗПП, ставом четвртим изреке одбијени су захтеви и тужиље и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Председник већа-судија
Јасна Беловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић